

суді виключно після підтвердження судом підстав для представництва [3]. У разі підтвердження судом наявності підстав для представництва прокурор користується процесуальними повноваженнями відповідної сторони процесу. Наявність підстав для представництва може бути оскаржена громадянином чи її законним представником або суб'єктом владних повноважень. Однак процесуальне законодавство не закріплює процедуру, в межах якої відбувалося б таке підтвердження. Порівнюючи конституційну функцію представництва та цивільну, то можна дійти до висновку, що існує три форми участі прокурора: - досудове провадження, підготовка і звернення до суду із заявами та позовами; - участь у розгляді в судах цивільних справ; - внесення апеляційного та касаційного подання або заяви за нововиявленими і винятковими обставинами.

1. Конституція України *Відомості Верховної Ради України* (ВВР), 1996, № 30, ст. 141).
2. Вісник Конституційного Суду України. 1999. № 2. С. 39-42.
3. Закон України «Про прокуратуру» *Відомості Верховної Ради* (ВВР), 2015, № 2-3, ст. 1.
4. Цивільний процесуальний кодекс України *Відомості Верховної Ради України* (ВВР), 2004, № 40-41, 42, ст. 492).

Снігур Д. Д.
здобувач вищої освіти
юридичного факультету
Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ

Малишевська К. Г.
здобувач вищої освіти
юридичного факультету
Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ

Поліщук М. Г.
доцент кафедри
цивільно-правових дисциплін
Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ

ПРОБЛЕМИ КОНФІДЕНЦІЙНОСТІ У ЦИВІЛЬНОМУ СУДОЧИНСТВІ

На сьогоднішній день ми маємо сучасне українське суспільство, яке характеризується інтенсивним розвитком інформаційних відносин. Використання передових інформаційних технологій і досягнень науково-технічного прогресу

далолюдям неабиякі можливості для спілкування. У будь-який момент, завдяки сучасним технологій, ми можемо зв'язатися з людиною на іншому кінці земної кулі. Але, крім переваг, вони приховують чимало небезпек для пересічного користувача. Дослідження фахівців різних галузей права не виключило з кола проблемних питань про порядок встановлення режиму доступу до інформації про особисте життя людини та її охорону цивільно-правовими засобами, що в свою чергу пов'язанонезадовільним його законодавчим забезпеченням. Тому метою даної статті є визначення поняття режиму інформації та його видів. науковій літературі існує думка, що інформація про особу тісно пов'язана з інформацією про особисте життя громадянина, що у свою чергу є складовою частиною особистої таємниці громадянина. Інформація про особу у відповідності до конституційних інформаційно-правових норм може бути особистою таємницею й належати до конфіденційної інформації, яка потребує захисту від несанкціонованого доступу. Таким чином, вказана інформація не може виступати предметом договору про передачу інформації, однак вона через свою вагомість визнається об'єктом цивільного права[3].

Конституцією України кожному гарантовано право вільно збирати, зберігати, використовувати і поширювати інформацію усно, письмово або в інший спосіб - на свій вибір. Однак ч. 3 ст. 34 Основного Закону встановлює певні винятки, які обмежують здійснення зазначеного права, а саме забороняється розголошувати інформацію, одержаної конфіденційно [1].

Цивільне законодавство України закріплює право кожної особи на збереження у таємниці деяких відомостей щодо сфери її особистого життя: це право на таємницю особистого життя (ст. 301 Цивільного кодексу України (далі — ЦК України), ст. 7 Сімейного кодексу України (далі — СК України)), право на таємницю про стан здоров'я (ст. 286 ЦК України, ст. 30 СК України), право на таємницю усиновлення (ст. 226 СК України), право на таємницю кореспонденції (ст. 306 ЦК України), право на таємницю особистих паперів (ст. 303 ЦК України), право на банківську таємницю(ст. 1076 ЦК України), право на таємницю заповіту (ст. 1255 ЦК України), право на комерційну таємницю (ст. 505 ЦК України) [2].

Право фізичної особи на таємницю особистого життя полягає у можливості самостійного визначення щодо ознайомлення з ним інших осіб, на збереження у таємниці обставин свого особистого життя (за виключенням випадків, коли обставини особистого життя містять ознаки правопорушення, що підтверджено рішенням суду). Регулювання сімейних відносин здійснюється з урахуванням права на таємницю особистого життя їх учасників, їхнього права на особисту свободу та недопустимості свавільного втручання у сімейне життя. Держава, забезпечуючи охорону особистого життя особи, з метою обмеження у нього незаконного втручання, визначає особливий порядок обміну інформацією про особу. Не допускається збирання, зберігання, використання і поширення інформації про особисте життя фізичної особи без її згоди, крім випадків, визначених законом, і лише в інтересах

національної безпеки, економічного добробуту та прав людини.

Право на таємницю про стан здоров'я полягає у збереженні у таємниці інформації щодо стану свого здоров'я, факту звернення за медичною допомогою, діагнозу, а також відомостей, одержаних при її медичному обстеженні. Забороняється вимагати та подавати за місцем роботи або навчання інформацію про діагноз та методи лікування фізичної особи.

Фізична особа має право на таємницю кореспонденції — листування, телеграм, телефонних розмов, телеграфних повідомлень та інших видів кореспонденції. Листи, телеграми тощо є власністю адресата. Вони можуть використовуватися, зокрема шляхом опублікування, лише за згодою особи, яка направила їх, та адресата. Крім того, ЦК закріплює право на таємницю особистих паперів, якими є, наприклад, документи, фотографії, щоденники, інші записи, особисті архівні матеріали тощо.

Але на сьогоднішній день, постає проблема при листуванні через мережу Інтернет. На даний момент не має такого поняття «конфіденційна інформація», оскільки ми самі даємо згоду на використання своїх особистих даних, неознайомлюючись зі змістом самої угоди. Дуже важко контролювати законодавчо все, що відбувається у мережі, адже все, що опубліковано в Інтернеті, залишається в Інтернеті.

Сучасні реалії, не в змозі повністю захистити на законодавчому рівні захистити пересічних громадян від використання особистих даних. Тому на нашу думку, кожна особа повинна, особисто піклуватися про захист особистих даних, поки держава не має повноцінного захисту на законодавчому рівні.

Отже, на підставі викладеного, можна зробити висновок, що таємниця — це власно не інформація, а режим доступу та збереження інформації. Під режимом слід розуміти порядок, відповідно до якого особи мають право ознайомлюватися, використовувати, розповсюджувати інформацію щодо третіх осіб, та їх правові наслідки (можливість подальшого розповсюдження, обов'язок зберігання тощо), а також міри організаційно-правового характеру, що забезпечують такий порядок. Встановлення режиму доступу та збереження інформації в законодавстві залежить від специфіки об'єкта (виду таємниці) та суб'єкта (носія, власника інформації). На нашу думку потрібно звернути велику увагу на захист конфіденційності саме у мережі Інтернет. Таким чином, є необхідність доопрацювати нормативно-правові документи в частині створення самостійного інституту договорів про конфіденційність.

1. Конституція України *Відомості Верховної Ради України* (ВВР), 1996, № 30, ст. 141).

2. Цивільний кодекс України *Відомості Верховної Ради України* (ВВР), 2004, № 40-41, 42, ст. 492).

3. Про державну таємницю: Закон України від 21.01.1994 р. // *Відомості Верховної Ради України*. 1994. № 16. Ст. 93; *Про перелік відомостей, що не становлять комерційної таємниці*: Постанова Кабінету Міністрів України № 611 від 09.08.1993 р. *Збірник постанов Уряду України*. 1993. № 12. Ст